

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ

Ίούλιος — Ίούλιος, Ζέστη, σόνη, τζιτζιάρια, Ξεραία, φως, φως ήλιου, δυνατό, ζαλιτι-

κό. Τα χωράφια κίτρινα, ξερά και αποθε-
ρισμένα, χωρίς χλωράδα πλέον και χω-
ρίς δροσιά. Στους φράχτες κάτι ξεραγκα-
θια λουλούδιζαν, αποκαμωμένα και αυτά
από τη ζέστη. 'Από πού άντλων και από
πού βρίζουν την ανθισμένη τους ζωή, τη
δύναμή τους ; 'Από τη λαύρα, από της
ζέστης τον αγκυρό ;

Σ' αλώνια, γυαλιζούν, σάν χρυσά, τα
άχυρα στον ήλιο... Ένα χωράφι Ξελυ-
μένο, άπτο. 'Ο καρπός λιγιστρει, αλωγι-
σθηκε και κουβάληθηκε στ' άμπάκια. 'Η
θμισμένες σκοπίσανε, τα άχυρα δεθίκα.
'Η έξοχη μυρίζει πιά σάν χόρτο Ξηρα-
μένο, φριγμένο, από το ήλιο τη φωτιά.
'Ο κόμπος ανασαινει μιά άνάσα πύρινη.

Μοσχοβολούν βίως οι φούνοι των ζω-
μών από το νέο το ψωμί, από το φρέσκο
το άλευρο. 'Αναμμένες ή χοριοταποσλες
από τη φωτιά, με κόκκινα τα μάγουλα,
σάν ψωμί ροδινημένο, ζεστό και άχνιστό,
φουρνίζον, Ξεφουρνίζον....

'Ατόνια ή ζωή, αναδίνεται παντού, ά-
πλή κι' άληθινή, όπως την έχει ή φύσις, και όχι όπως την ώλιωσε ή
τέχνη !...

Τα σιτάρια θερισθήκαν...

Ένα τέτοιο μεσημέρι ζεστό καλοκαιριού, βρεθίκαμε, δέν είνε και
πολύς καιρός, άπάνω στην Αλκατερίνη, πού πλακομένη από τη ζέστη
τη βαρεία, κοντανάσανε, θαρρείς, άλλολιξη ή πόλις, μέσα στο άναυ-
μένο μεσημέρι.

Έβιασε περάει ή Σοφιανόπουλος; ή Γιάννης, του 'Αγροτικού κόμμα-
τος ή άρχηγος, κι' ή συντροφος ή Τάσος Λεονάρδος, πού είνε στη
Βέρροια φαρμακοποιός, ένας τόσο καλό φίλος, όσο και συντροφος...
περιέργος. «Σύντροφος» περιέργος, γιατί δέν χονεϊέ τον καμωνισμά.

Έβνε, λέει, άγρότης βέρος. Και για να τό πιστοποίηση, πήρε ένα χτή-
μα και τό κούλιεργει με τό ίδια τον τά χέρια. Πάλα καλά, δηλαδή...
Γιατί είνε και εάγοτες; πού...δέν έχουν χτήματα !...

Γυρίσαμε άρκετά, Έξω στο μεγάλο κήπο της Αλκατερίνης,
άγναντεύοντας τον Όλιμπο και προσπαθώντας να διακρι-
σουμε ποιθενά έχει κοντά τις Πιερίδες Μούσες...

'Απειλίσια !...
Ότε τον Δία είδαμε, τον νεφεληγερέτη, ούτε τις Πιερί-
δες τις Ξυπόλιτες, ούτε την 'Ηρα την γκρινιάρια, ούτε τον
κατεργάη τον 'Ερμή...

'Ενας γαλατάς μονάκι διάβαινε, κατασκέλαστος, μ' αυτές
τις ζέστες, από καπότες μάλλινες, κουβαλώντας γάλα νοθευ-
μένο.

—'Όλα νοθευμένα είνε σήμερα, είτε ή Σοφιανόπουλος, με
μιά χαμηλή φωνή, σάν να μιλούσε με τον έαυτό του.

—Μονάκι ή συντροφος, του έλα, είνε τρίτος και άλη-
θινός, ύπονοώντας το φίλο Λεονάρδο.

—'Αλήθεια ! είτε κι' αυτός. Έβνε άνόθητος ή Λεονάρδος.

Και τραθίξαμε κατά την πόλι.
Οκ καταστηματάκια καταβόριζανε το δρόμο, έμπρός από
τά μαγαζιά τους. Μιά μυρωδιά βρογμένου χόμματος αναδίνονταν, μυ-
ρωδιά δροσιωμένης, ανακουφισμένης γής, πού μιάς θύμισε για λίγο την
πρώτη δροσερή του φθινοπωρινού άνάσα !...

Μά Ξεφινικά, μιá άλλη μυρωδιά, πού έντονη και πού ευχάριστη, χύ-
θηκε από κάπου και γέμισε το δρόμο, τον γεμάτο ήλιο, και τη χαντο-
μένη τη ζωή, πού κοιτάζαν Ξαλιωμένη σάν μαγαζιών τους Ισκιους.

Νόστιμη μυρωδιά ζεστού ψωμιού, πού μόλις Έβγαλε, από κανένα
φούνο, κάπου εκεί κοντά. Νόστιμη μυρωδιά, σάν μυρωδιά θερμής ζωής,
σάν μυρωδιά της ήλιοπεριζωμένης φύσεως.

—Βοή παιδιά, ψωμί μοσχοβολάει ! είτε ή Σοφιανόπουλος.

Κι' αναζητώντας, με όδηγη το μυρωδιά, βρήκαμε το φούνο.

'Αχνίζανε άκόμα, μελαγχρόνια και ροδοκόκινα, πασαλειμμένα με νε-
ρό, για να γυαλιζούν, τα καρδέλια, ζεστά άκόμα, ζωντανά και άχνιστά,
πού μόλις βγήκαν από το φούνο. Και όλα στη γραμμή, με κάτι βούλες
στη μέση, σάν γυαλιστά και γελαστά κεφάλια, πού
μιάς κούταζαν περιέργα.

'Αχνίζανε, ζεστά και ροδοκόκινα, με κάτι βού-
λες στη μέση, σάν κεφάλια γελαστά...

τα, ύψωνοντάς το ψηλά, όπως ή Ιερέυς τα 'Αγία Μυστήρια, 'επε στο
φούνοηρη !

—Έβνε από σιτάρη άληθινό ;
—Ναι, από το φρέσκο, το έμεταινό σι-
τάρι !...

—Τό άνακατενύς και με άλευρα της ά-
γορας ;
—Αιόλου !...

—Πώς ήθελα να φάω άπ' αυτό ! Πό-
σα χρόνια έχω πού δέν έφαγα άληθινό
ψωμί !... πρόσθεσε με κάμπο πόνυ και πα-
ράπονο.

—Νά πάρουμε ένα καρδέλι και να φά-
με !... τού είπαμε.

—Πού ; Στο δρόμο ;...
—'Όχι, το βράδυ στο Ξενοδοχείο...

Μιά ιδέα ήταν και κίνηη !... Είπαμε
κίποτον του φούνοηρη να μιάς φιάξη ένα
-δυό -τρία καρδέλια, όσα θά μπορούσε.

—'Εννοια σας, και δέν τα έδοθε ό δια,
μιάς είτε, καθουναζόντας μας. Θά μου
λείνον άρκετά...

Και φύγαμε, περμιένοτας το βράδυ,
για να φάμε και μεϊς άληθινό ψωμί, έπι-
τα από τόσα χρόνια !...

Τό βράδυ στο έσπατόριο το δείπνο είχε πάρει κάποια μορφή έπισο-
μου τραπέζιου.

Διάφορες προσωπικότητες είχαν παρακαθήσει. Μιά προσωπικότητα
δέν έβλεπα μονάκι : τό ντυσο απαρένο ψωμί, πού είχαμε παραγγείλι
έπί τούτο στον Ξενοδόχο να μιάς τό πάρη από τό φούνο.

Κοιμάτια κατάλειπον ψωμιού, σάν το βασιμάκι άπορα και μαλακά,
όλλα στα πάτα, και ποτρηά εϊσπατοράζοντα, ποτίζτες διπλωμένες,
άνθη, μενού, όδοντογλυφίδες, πάτα δυό-ά και τριόλιτα, άλλα μαύρο
ψωμί διόλου.

—Βοή άδελφέ, λέω στον Ξενοδόχο. Πού είνε το σπαρένιο το ψωμί ;
—'Α, συγγνώμη, το ληρονόσια !... Νά στείλω άμέσως να τό πάρω.

Περωμένα, άλλα το ψωμί δέν φωνάταν ποθενά.

—Βοή άδελφέ, έστειλες για τό ψωμί ;
—'Εστειλα.

—Μιά πούτνη ;...
—Τι να έγινε ; είτε κι' ή Ξενοδόχος, χειμονομώντας στε-
νοχορημένος.

Πέρασε λίγη ώρα.

—Στείλε κανέναν άλλον, τού είπαμε.

—'Αμέσως !... Γιάννη, βοή Γιάννη, έλα δω. Πήγαινε έδω
στο φούνο τοδ τίποτον τού άποτέτοιου και πάρε το μαύρο το
σπαρένιο το ψωμί, πού παραγγείλανε οι κήποι...

'Αλλά πήγε και ή Γιάννης, πήγε και άλλος Γιάννης, κι' Έ-
νας Πέτρος, κι' ένας Θόδωρος, πήγε όλος ή...Καζαμία,
στείλαμε κι' έμεις κάτι παιδιά από το δρόμο, άλλα το ψωμί
δέν φωνάτανε...

'Εντομηταξή τελείωσε το δείπνο, ή προσέσις και τά έπι-
δόματα, ήπαμε καρδέες, ή ώρα πέρασε, μόνονχτα χιτυή-
σαν, ή Αλκατερίνη κομψήθηκε, μέσα στις νύχτες την εϊοήνη,
νύσταξαν τα φαναρία, κόντινε να βρή και ή Αλγερινός, και κανείς από
τους άπεσταλμένους δέν φάνηκε.

—Θά λησιόνησε να μιάς κρατήσ ή φούνοηρησ το ψωμί, είπαμε.
Και πήγαμε κι' έμεις να κοιμηθούμε !...

Την άλλη μέρα το πρωί, περνώτας από την αγορά, βρήκαμε μπρο-
στά στο φούνο.

—Βοή άδελφέ, τού φώναξα, κήρε άρτοπάλα !... Γιατί δέν μιάς φέ-
λαξες ψωμί ;

—Πώς δέν σάς φιάξα !... Σας το φιάξα.

—Τότε γιατί δέν μιάς το έστειλες ; Δέκα άπεσταλμένους σου στεί-
λαμε να τό πάρουν.

—Δέν άφησε ή Ξενοδόχος !...
—'Ο Ξενοδόχος ; Και γιατί ;

—Γιατί, κήμε έσπατοράζα,
δέν άφησε τον άρτοπάλη να
μιάς στείλη το ψωμί πού παραγ-
γείλαμε ;

—Δέν άφησε ή δήμαρχος !...
—'Ο δήμαρχος ; Γιατί ;...
Και θμηθήκε το παραμύθι
της γοησίας με τ' άντερα, πού έ-
κλενε στη βρύση και της τά πή-
ρε ένας αέτός, ζητώντας άν-
ταλλάγματα για να της τά έπι-
στρέψη !

Κόντινε να βρή κι' ή Αλγερινός...

Και πήγαμε κι' έμεις να κοιμηθούμε !...

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

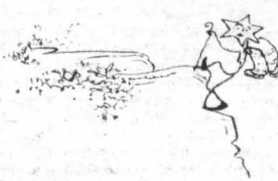
Και θμηθήκε το παραμύθι της γοησίας με τ' άντερα, πού εκλενε στη βρύση και της τά πήρε ένας αέτός, ζητώντας ανταλλάγματα για να της τά επιστρέψη !

Η τις Ξυπόλιτες τις Πιερίδες...

Κι' οι άπουραίοι σήμερα ακολουθούν τη μόδα !...

Κόντινε να βρή κι' ή Αλγερινός...

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΛΕΙΝΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΦΩΣ

Κλείνω τὰ μάτια στ' ἀπαλό ἥλιοφως τοῦ δειλινοῦ, καὶ στὴν ἀρχὴ χρυσόσκονη ποὺ ὀλόγυρα μου φτάνει, βλέπω μορφὲς περαστικὲς ὄνειρον ἀλαργينوῦ, κάποιες μορφὲς ποὺ ἀγάπησα, μὰ τὴν ἄρα ἔχουν πεθάνει...

Ὡ, νάτῃνε ! Μὲ γήτεψε τὸ χροῖο τὸ πάλαι κ' ἦταν ἀσύγκριτα γλυκὸ κ' ὄραφο τ' ἀνάβλημα τῆς. Μὰ κ' ἄλλος τῆς ἐξάδραψε μιὰ νύχτα τὰ μαλλιά καὶ γὼ πεῖα δὲν ξανάφερα στὰ χεῖλια τ' ὄνομά τῆς.

Τώρα θλιμμένη μὲ κινεῖται, παραπονιτικὰ, μιὰν ἄλλη πού μοῦ χάρισεν εὐτυχισμένους ὄφες, τρελλὰ φιλιὰ, χαϊδέματα, λογάκια ἔρωτικά, κ' ἡ θύμισος μὲ φέρουσε σὲ σκέψες πινυφόρες...

Κλείνω τὰ μάτια μου στ' ἀγνὸ ἥλιοφως τοῦ δειλινοῦ καὶ τὰ θλιμμένα ὄραματα θαμὰ ξανατερνῶνε. Χαρὲς μου διαδαταρικές ποὺ πλάνησαν τὸ νοῦ καὶ τώρα μὲ πληρώνουσι θαθεῖα καὶ μὲ πονεῖνε.

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

ΑΠΟΣΩΣΜΟΣ

Ἡ ἀκίνησια τοῦ ἀγάλλματος καὶ τοῦ γκεροῦ ἢ αἰγῆ, τοῦ στερεοῦ ποταμοῦ νερὰ ποὺ εἶχαν τρέξει πέρα στὴ θάλασσα, ἡ δειλι-δειλι μαχημαρτη τοῦ γηλοδακτύλου, κ' ἡ ἀκίτηες ποὺ εἶχαν φρέσι

δ,τι νεκρὸ, δ,τι τέλειωσε, κ' ὅ,τι πεθαίνει πεῖα ὄφες σκλήρῃ τοῦ ἀποσομοῦ κάποιες χαμὸς μὲ ἀφίται. Κοιμάια καὶ ξερόκλαδα, κ' ἔριμῆς, χροστοπα, ὄψη νεκρόσκημη ἔχουσε ποὺ λέει γιὰ μιαν ὀδύνη !..

Στοιχεῖα : πλῆθος ποὺ βάροφρο διαδράματ' κ' ὄρυξ κατασκητῶν ποὺ πάτησαν στὸ εὐλογημένο δάσος ὄρατα ποὺ φάγαν πλάματα... Πίστες μου, ἔριμῆς, χροδὲς ὄρατας ὄρανας, γίνετε, μὴ λάξη καὶ σὰς σπάσω.

Μὴ λάξη καὶ ραγιόστε' μὴ λάξη καὶ χαθὴ τὸ στερεὸ ἀηδονοῖαλῆμα μὲσ' στὴ συντριμμαμένη ληχτὴ νυχτιά... Ἄναβροστε, σαφρεῖτε κ' ὅ,τι ἀνθεῖ καὶ φρεῖτε με στὴς χιμαρῆς τῆ χώρα ἡλιολομομένη...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

Δῶσε βροσι καὶ ἐμὲ νερὸ, κ' ἔγὼ νερὸ τοῦ μολωνῶ, κ' ὁ μολωνῶ στὸ φούρναρη ἀλειφρ. κ' ὁ φούρναρης σ' ἐμὲ φουμ, κ' ἔγὼ φουμ στὸν δατό, γιὰ νὰ μὴ με δειρὸ ὁ Γέρος !..

—Γιατί, κίσει δῆμοαχε, ρώτησα, δὲν ἄφησε; τὸν ἐστιάτορα νὰ πύοη τὸ φουμ ἀπὸ τὸ φούρναρη, κλπ, κλπ. —Ξέρ,τε... ὁ βουλενιτῆς... Μὰ εἶχε ὁ ἄνθρωπος καὶ δικηο !.. —Δόκηο ; Καὶ γιατί ; —Μαθρὸ φουμ θὰ δίναμε στὸν κύριο Σοφριανόπουλο νὰ φάη στὴν Λι-κατερίνη !..

—Γιατί ; Μήπως τὸ ἀπαγορεύει καμμὶ ἀστυνομικὴ διάταξις ἢ μήπως δὲν τὸ ἐπιτρέπουσι τὰ Πατριωσιετα ; —Ὄχι, ἀρεφέ !.. Οὐτὲ ἀστυνομικὴ διάταξις, οὐτὲ τὰ Πατριωσιετα τὸ ἀπαγορεύουσι. Ἀλλὰ τί ἰδέα θὰ σχηματίση γιὰ τὸν τόπο μας ; Νὰ φάη μαθρὸ φουμ, ἕνας ἀρχηγος δ'ὲδ, ποὺ ἄλλος ὁ κόσμος; τρεῖσι ἄστρο, ἀκόμα καὶ ὁ πὸ φτωχὸς, ἀκόμα κ' ὁ χοριάτις ; ... —Μπὰ !.. —Βέβαια. Σήμερα, ἐδὼ στὴς ἐπαρχίε, τὸ μαθρὸ τὸ φουμ δὲν εἶνε τῆς μόδας πεῖα. Σήμερα κ' οἱ ἀρουασις ἐδὼ ἀκολουθοῦν τὴ μόδα !..

Σὰν φρέγαμε, σὲ λίγη ὄρα, κυττάζαμε τὰ θεοσιμένα τὰ χωράφια. Ἡ καλιμὲς τὸν σπιταρὸν ἦσαν κομιμένες καὶ ὄρδες, σὰν ἀνατριχια-σιμένες !.. Ἐμπορὸ γούριζαν στὸ χωριό, γιὰ ν' ἀγοράσουσι τὴν παρι-γωγιὴ καὶ νὰ τὴν ξαναπουλήσουσι σὲ τριπλασία τιμὴ στὸς χωρικοῦς, με-ταπομιμένη σὲ ἄστρο, ἀνοῦσι φουμ, ἀνοῦσι καὶ νοθεμειο...

Ὁ κόσμος τὸ ἀγόρασε καὶ πάλι ἀπὸ τοῦς φούρνοῦς ἀκριβὰ καὶ τὸ-τρομαγε μὲ δρεῖε, γιατί ἐγενετο μαζὺ μὲ τὸ ἀγροῦνοστο λεικὸ φουμ καὶ τὸν ἐάτοιν τὸν λεικὸν τοῦ ἰουουγιέου, καὶ κάμποση ἐπίδειξις κοινοτι-κῆ. Μετείξε, δηλαδὴ, καὶ ὀλίγη ἀριστοκρατίας...

Κ' ἄς φωνάζουσι ὅσο θέλουσι οἱ ἀγορτικοὶ κ' ὁ σπῆντροφορὸς ὁ Τάσος, γιὰ τοῦς ἀγρότας, τοῦς ἀ-γορῆς καὶ τὴν ἀνορθοσι τοῦ ἀρου-ραίου κόσμου !.. Τὸ εὐλογημένο σιτάρι, τὸ ἀπλό, τὸ εὐφραγετικό, τὸ ἀντιστήλη τῆς ζωῆς, ἔγινε μόδα κ' αὐτὸ !..

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κατὰ γενικὸν κανὸνα, σχεδὸν δίχως ἐξαιρέσεις, ὁ ἔρωσις, πρὶν γί-νει πύρνανος, εἶνε δούλος !.. Λατενα

Ἡ δυσκολίε, τὰ ἐμπόδια, τὰ κακοήματα κ' ἡ τραχιανίε τὸν ἐρω-τεμῆνον, εἶνε τὰ καλύτερα ἐπροσανάμματα γιὰ τὴ φωτιὰ τοῦ ἔρωσις. Μαλ ἐρ μ π

Ὁ ἔρωσις εἶνε ἡ ἀσχολία τοῦ ἀνέργου, ἡ διασκέδασις τοῦ πολεμ-τοσὸ κ' ὁ κινδυνώδης σκόπελος τοῦ ἡγεμόνου. Μ. Ναπολ ἔ ο υ ν

Ὁ ἔρωσις εἶνε τὸ μυθιστόρημα τῆς καρδιάς, ἡ δὲ ἡδονὴ ἢ ἰστορία τῆς !.. Μπ ω μα ρ σ α ι

Ὁ ἔρωσις δίνει πνεῦμα ὃ ἐκείνου ποὺ δὲν ἔχουν. Σ' ἐκείνου ποὺ ἔχουν λίγο, τοῦς προσθεῖτε ἀκόμη λίγο. Καὶ ὃ ὄσους ἔχουν πάρα πο-λό, τοῦς τὸ...ἀφαίρει δὲ σισθιόλου !.. Σ α μ φ ο ρ

Ποῦς τάχα ἀπ' τὸν ἔρωσις στὸ πῦν Θεὸς εἶν' ἄλλος, πλέον σεινὸς καὶ σοβαρὸς κ' αἰώνια μεγάλος ; Α. Χρησ τ ὀ π ο υ λ ο ς ;

Ὁ ἔρωσις, ἔστω καὶ πρόσκαιρος, εἶνε μιὰ θεῖα ἀνατινὴ ἀπὸ τὴν αἰώ-νια ἀθά τοῦ μρωσιμένου παραδεισοῦ... Β. Ο ὄ γ κ ὶ

Ἄν ἔλειπε ἡ γυναίκα, ὁ ἄνδρας θὰ ἦταν τραγῶς, βάνανος, μισῶ-θραπος, καὶ θὰ ἀγνοοθεῖ ἰσὶ χάρις !.. Γιατί ἡ χάρις εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρασιότερα χαμόγελα τοῦ ἔρωσις... Εἶνε ἡ ψυχὴ του... Σ α τ α β ρ ι ἄ ν δ ς ;

Ὁ βάρταχος, χαμῆνος στὴ λάσπη του, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν ὀκεανὸ... Κ' ἡ γυναίκα, ἀποπροσμημένη ἀπὸ τὸν ἔρωσις τῆς, ἀδιαφορεῖ γιὰ ὀλοκήνη τὴν πλα... Ἰ α σ ο ν ι κ ῆ Π α ρ ο σ ι ἂ

Στὴν ἀρχὴ, ἡ γυναίκαε θυνοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη, ἔπειτα τὴ φροδοῦνται καὶ τέλος παῖζουσι ἀμείωματα κ' ἐπιπολαία μαζὺ τῆς... Ἄ ν. Φ ρ ἄ ν ς

Ἡ μεγαλομῆα τὸν ἀνδρὸν ἐδρεῖε στὸ μυαλό τους καὶ τὸν γενναῖον στὴν καρδιά τους... Ἄ ν. Φ ρ ἄ ν ς

Γιὰ νὰ πετύχουσι στὴν ὀμορφιά τοῦς ἀγγέλου, τοῦς ζογραφεῖζουσι πάντα νὰ μοιάζουσι μὲ τῆς γυναίκαε. Α. Μ υ σ σ ῆ

Ἡ γυναίκα εἶνε ἕνα ποιάκι !.. Κ' ἀπὸ τὰ ὄρασιότερα, μάλιστα !.. Α. Μ υ σ σ ῆ

Καλύτερα νὰ πᾶς στὴν ἔρημο καὶ νὰ ζωθῆς στὴν ἄμμο, παρὰ νὰ κα-τοικήσῃ σὲ παλάτι μὲ γυναίκα γκενιάρα, γλωσσὸ κ' ὄξωφιμη ! Σ ο λ ο μ ῶ ν

Ἡ φρόνιμες γυναίκαε χτίζουσι σπιτία. Ἡ ἀμναλες ὀμως τὰ γκενι-ζουσι μὲ τὰ ἰδια τοῦς τὰ χεῖρια. Σ ο λ ο μ ῶ ν

Ἡ φύσις τότε μονάχη δημοιογῆ γυναίκαε, ὄταν δὲν μπορεῖ πεῖα νὰ δημοιογῆσῃ...ἀνδρες !.. Ἄ ρ ι σ τ ο τ ὀ ἔ ἠ ς

Ὅσο ταιριάζει τὸ σκουλαῖριὰ στὸ ρύγχος τοῦ ζοῖρου, ἄλλο τόσο ται-ριάζει κ' ἡ ὀμορφιά σὲ μιὰ κακοροφικὴ γυναίκα... Σ ο λ ο μ ῶ ν

Ἡ γυναίκα εἶνε ἕνα ἀλλόκοτο ἀριστοτήρημα τῆς πλάσσοῦ... Εἶνε τρικῆι στὴν ἀπόστασι τῆς : Κ' ἄνθρωπος, ἐηλαδὴ, καὶ ἀγγέλος, καὶ διάβολος μαζὺ !.. Ο. Μ π α λ ῆ ῶ κ

Εἰκολώτερο νὰ βρῆς κοράκι ἄστρο, παρὰ γυναίκα ἀγαθὴ καὶ ἡγο-μῆτη. Ἄ γ. Γ ρ η γ ρ ο ς ;

Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ κ' ἀπὸ τῆς πὸ βαρεῖε ἀκόμη ἀρροάσιεσ τοῦ : Ἄραεῖ νάχη νὰ συντροφιὰ μιὰ γυναίκα... Μιὰ καλὴ γυναίκα. Λ ι δ ἄ ν ι ο ς ;

Οἱ ἄνδρες ἄς εἶνε ὅσο θέλουσι ὀξείδερκοις... Τοῦς βεβαιὸ ἐγὼ, ὄτι δὲν τοῦς φτάνει ὀλοκήνη ἢ ζοῆ των, γιὰ νὰ ἐξασκερῶσουσι τὴν ποικιλία τὸν ἐρωτικὸν ποη-ριὸν τῆς γυναίκαε ! Κα Κοτιῆν

Ἐπάρχουσι γυναίκαε ποὺ ἴσως παρτενοῦν καὶ τὸ διάβολο ἀκό-μη, ἄν εἶνε πλοῦσιος. Ὀρῶκ

